

Bývalý agent Mossadu
musí zabránit
teroristickému
spiknutí

ZABIJÁKOV MLČENÍ

Ward Larsen

ZABIJÁKOV MLČENÍ

Ward Larsen

2018

Copyright © 2016 by Ward Larsen
Translation © 2018 by Dalibor Míček

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ASSASSIN'S SILENCE,
vydaného nakladatelstvím Forge Books, New York 2016,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2018

ISBN: 978-80-7498-261-3

Věnováno dr. Jackovi

PODĚKOVÁNÍ

Tento román bych nemohl vytvořit bez pomoci ostatních. Nehynoucím díkem jsem zavázán svému redaktorovi Bobu Gleasonovi, který nikdy nepostrádá nápady ani nadšení. Děkuji Elayne Beckerové a všem v Tor/Forge – nikdo není lepší. Můj vděk patří i NaNá Stoelzleové za bezchybnou a velmi potřebnou jazykovou korekturu. A jako vždy děkuji své agentce Susan Gleasonové za neohrožené vedení a nezkrotnou dobrou náladu.

S řešením problémů lékařské fyziky mi neobyčejně pomohl můj bratr doktor Kent Larsen. Za detaily i inspiraci děkuji dlouholetému příteli a vynikajícímu vypravěči generálu Walteru „Napovi“ Bryanovi, příslušníku vojenského letectva Spojených států ve výslužbě. Pro potřeby románu jsem upravil některé podrobnosti, zejména konkrétní umístění letecké základny Wujah Al Hajar a standardní složení posádky přepravního letounu C-17. Všechny technické nepřesnosti padají na mou hlavu.

Nakonec děkuji své rodině za vstupy do prvních verzí rukopisu a soustavné pochopení. Rose, Lance, Jack a Kara – bez nich bych neměl co vyprávět.

PROLOG

AL QUTAJFA, SÝRIE

Poslední úsilí je vždy soubojem vůle. Sulejman Malouf si setřel pot z čela, pak se rozkročil, napřímil paže a vši silou se opřel o železné páčidlo. Vodní čerpadlo na starém motoru tvrdošíjně drželo, ale on byl ještě paličatější. Zatínal svaly a tlačil na páku, až se málem zvedl ze země – a konečně praskl i poslední šroub. Zkorodované pouzdro čerpadla spadlo s tupým žuchnutím do prachu.

Malouf se napřímil, dlouze vydechl a špinavým rukávem košile si utřel obličej. Blok motoru, vymontovaný z opuštěného vojenského nákladáku ruské výroby, byl nyní zbaven všeho příslušenství. Stokilogramový kus vynese na šrotovišti pět dolarů. Možná víc, pokud toho lakomce Marvána zastihne ve štědré náladě.

Vítězně odkopl vodní pumpu ke stěně dílny, kde se připojila k hromadě alternátorových přírub, startérů a palivových čerpadel. Ustoupil a utřel si zaolejované ruce hadrem. Vstupním otvorem bez dveří vyhlédl na své království, čtvrthektarový pozemek plný automobilových motorů, kusů vlnitého

plechu a rezavých barelů od nafty. Všechny předměty v jeho sbírce ztratily po válce jakoukoliv cenu, zákon nabídky a poptávky znovu potvrdil svou univerzální platnost. Rozhlédl se po chatrči, kterou nazýval domovem, a zamyslel se, co si dá k večeři, když na stezce spatřil své dva synovce. Tlačili trakař a očividně se potýkali s jeho tíhou.

Malouf se usmál.

Co se týkalo shromažďování pozůstatků syrské občanské války, děti se projevíly jako nejlepší sběrači. Měly ostrý zrak i čich a drobná lehká těla snadněji překonávala nestabilní hromady troskek a pronikala do dutin vraků. Krutá pravda samozřejmě byla i to, že děti také nejméně často aktivovaly spouštěcí mechanismy nevybuchlých nástražných zařízení a munice. A ze všeho nejlepší bylo – jak se prokázalo v průběhu válek od počátku historie lidstva –, že se málokdy nechaly odradit strachem z rizika a vlastní smrtelnosti.

„Tak copak jste mi dnes přinesli,“ zeptal se jich, když se přiblížili.

Chlapci mlčeli, Malouf však poznal, že se tetelí vzrušením. Vůdcem byl desetiletý Nasím, třicet kilogramů kostí a šlach, z něhož by mohl, pokud bude žít dostatečně dlouho a zajistí si základní výživu, vyrůst tvrdý, houževnatý chlap. Masúd, o dva roky mladší a mírnější, svého bratra věrně následoval do jakéhokoliv dobrodružství. Jejich otec, Maloufův nejstarší bratr, dřel před povstáním – než vyměnil lopatu za vzdorovitá hesla a kalašnikov starý jako Mrtvé moře – jako nádeník. Sláva má mnoho podob a otec hochů našel tu svou na špatné straně dělostřelecké palby z pozic alavitů.

Výčerpaný Nasím odstavil kolečko ve stínu vrostlé akácie a Malouf přimhouřenýma očima zkoumal náklad.

„Co myslíš, že to je?“ chtěl vědět Nasím.

Malouf zastrčil hadr do zadní kapsy. „Kde jste to našli?“ zeptal se.

„V té staré chajdě za městem,“ odpověděl malý Masúd.

Malouf se zamračil. „Vlezli jste dovnitř?“

„Ano,“ prohlásil Nasím hrdě. „Přitáhl jsem si prkno, abych se dostal přes zřícenou zadní stěnu.“

To místo všichni dobře znali. Bývala to bytelná budova, starší než většina ostatních v okolí, což v těchto končinách něco znamenalo. Silné stěny a tenká střecha. Povíдалo se, že za vrcholící války se v budově skrýval povstalecký tank. Když se o tom dozvěděla vláda, nařídila letecký útok. Dva Asadovy migy daly přímý zásah. Střecha vyletěla do povětří a staré kamenné zdivo se zřítilo. Uvnitř se skutečně ukrývala vojenská vozidla, ale tank mezi nimi nebyl.

Od toho dne byl do zříceniny vstup zakázán. Starý mulla z nedaleké mešity varoval věřící, že se v troskách nachází nevybuchlá munice. Navzdory výstrahám se však rozběhla obnova. V mozaice zkázy se jako první začalo vracet do původního stavu centrum městečka, k nepoznání zničené hned po vypuknutí nepřátelství. Obytné domy z pískovcových kvádrů, kdysi vibrující životem, byly navždy ztraceny, z dvou nebo trojpodlažních budov zůstaly hromady trosek ne vyšší než podvyživení uličníci, kteří se v nich přehrabovali. Maloufovi synovci se pohotově zařadili mezi malou armádu mladých podnikavců. Plechovky a měděný drát byly stále vzácnější a kovová torza rozbitých praček a mikrovlnných trub dávno zmizela.

A jak zásoby kovového šrotu ve městě postupně docházely, na atraktivitě získávala vzdálenější místa jako třeba zmíněná budova zbořená při náletu. Nasím se zřejmě rozhodl vyzkoušet, co je pravdy na pověstech o její nebezpečnosti.

„Byla ta chatrč stabilní?“ vyzvídal Malouf.

„V poslední době se tam nic nezřítlo. Pozná se to podle usazeného prachu.“

Malouf zvažoval, že by měl hochy varovat, aby si dávali pozor, pochyboval však, že by to k něčemu vedlo. Přiblížil se k vozíku a podrobněji prozkoumal náklad. Pokusil se tu věc zvednout, zjistil však, že je neuvěřitelně těžká. Byl to ocelový válec velký asi jako čtyřlitrůvá plechovka od barvy, přesto vážil nejméně pětkrát tolik. Vnější plášť byl špinavý a odřený, zkušený sběrač kovů však poznal vysoce kvalitní ocel, nejspíš s vysokým obsahem niklu a příměsí chromu. Nikde neviděl víko ani rukojeť, což napovídalo, že ta věc nebyla určena k normální ruční manipulaci. Jedinou nepravidelností, jež snad mohla osvětlit účel zařízení, bylo malé okénko na boku, které umožňovalo přístup do... něčeho.

„Nic podobného jsem ještě neviděl,“ přiznal. „Na bombu je to moc těžké – a kvalitně opracované. Vnější plášť je určité ocelový. A podle váhy je uvnitř stoprocentně další kov.“ Vytrhl z kapsy hasák a poklepal na obal. Ozvalo se tupé cinknutí.

„Bude to hodně drahé, bez ohledu na materiál,“ vyslovil konečný úsudek.

Chlapci se na strýce zadívali rozzáření radostí.

„Podařil se vám dobrý úlovek. Jenom za ten kov dostaneme nejmíň čtyři dolary – možná osm, jestli je uvnitř olovo. Není tam toho víc?“

„Je,“ přisvědčil Nasím. „Viděl jsem jich nejmíň dvacet, ale další jsou schované pod troskama. Zakryli jsme to tam, takže je nikdo nenajde, a kromě toho jsem kousek vedle strčil pouzdro z vyhořelé rakety – vypadá strašně nebezpečně.“

Malouf se usmál. „Syn mého bratra má instinkty zloděje.“

Nasím mu úsměv oplatil. Věděl, že strýce potěšili.

„Jednoho dne z vás vyrostou dobří obchodníci,“ pochválil hochy. „A teď běžte, mám tu spoustu práce. Tuhle věc si prohlídnu později a řeknu vám, co jsem uvnitř našel.“

„A zbytek?“ staral se Masúd.

Malouf se dlouze zamyslel. „Prozatím ho nechejte, kde je.“

Malouf se ke kovovému válci dostal až pozdě večer, kdy rozpálené slunce vrcholícího léta konečně milosrdně zapadlo. S obtížemi ho zvedl na ponk a pustil se do práce. Zaměřil se na boční okénko a zaútočil na ně zlomeným šroubovákem, pilkou na kov a nakonec kladivem a dlátem. Žádného úspěchu však nedosáhl a přešel k těžšímu vybavení. Pomocí perlíku a ocelového průbojníku se mu konečně podařilo prorazit otvor.

Přimhouřil jedno oko, druhým nahlédl dovnitř a zamrkal překvapením. V mdle osvětlené dílně viděl, jak z dutiny vyzařuje namodralý přísvit. S probuzenou zvědavostí vsunul do otvoru plochý šroubovák a vyškrábl zevnitř dva drobné předměty, které vypadaly jako světélkující zrnka rýže. Na dotek byly studené, přesto však vydávaly slabé světlo podobně jako luminiscenční hračky, které o ramadánu rozdával dětem. Vydoloval z dutiny dalších pár zrněk, chvíli je převracel v ruce a celý zmatený je odnesl domů.

Manželka zrovna chystala v kuchyni večeři, ale hned všeho nechala, když jí Malouf ukázal svůj nález. Od mládí měla sklony k mystice a teď němě zírala na třpytivá zrníčka vyzařující vlastní světlo. Pokládala to za zázrak a poprosila muže, ať jí zrnka podá. Starý Malouf se více zajímal o hodnotu kovové válcovité nádoby, a tak jen pokrčil rameny a nasypal jí zrnka do dlaně.

Manželka si modrými zrnky nejdřív otřela unavené paže a pak stejně ošetřila bolavý puchýř na noze. Podivná kúra jí zřejmě přinesla úlevu, neboť požádala o další zrníčka pro stejně postižené přítelkyně. Malouf souhlasil pod podmínkou, že mu naservíruje večeři. Žena splnila svou část dohody několika plackami a porcí kozího sýra, a manželovi vůbec nevadilo, že stejný pokrm jí v tomto týdnu již popáté.

V následujících dvou dnech se zářící modré krystalky ocitly v domcích dalších tří rodin. Jedna žena si jimi léčila příznaky revmatické artritidy. Druhá přiměla manžela, aby jí vyrobil prstýnek, a manžel vsadil světélkující kamínek do cínové obroučky. A třetí rozdrtila krystalky na prášek, nasypala ho do hrnku s vodou a vypila v naději, že jí uleví od chronických zažívacích potíží.

Právě u této ženy se objevily první náznaky problému. Čtyřicet hodin po požití se jí udělalo hodně zle, dávalo zvracela a postihl ji těžký průjem. Druhý v pořadí pocítil nepříznivé účinky starý Malouf. Třetího večera po otevření válce mu naskákaly na rukou puchýře, ve stolici se objevila krev a následující ráno našel na polštáři chumáče vypadaných vlasů.

Do pátku toho týdne se ve zdravotním středisku v Aadře přihlásilo osmnáct mužů, žen a dětí. Přijímal je službu konající lékař – ve skutečnosti *jediný* dostupný lékař v širokém okolí –, klidný a dobrosrdečný MUDr. Kibrít.

Pacienti ho zcela vyvedli z konceptu.

Po většinu roku byl zavalen prací, zejména za horkých letních dnů, ale teď se marně snažil přijít záhadné nemoci na kloub. Určitě šlo o nějaký druh nakažlivé choroby, ovšem s tak rozmanitou škálou příznaků se doktor Kibrít během své praxe dosud nesetkal. Někteří pacienti zvraceli krev a trpěli

silným průjmem, což by napovídalo onemocnění zažívacího traktu. Jiní si stěžovali na závratě a točení hlavy, prakticky všichni krváceli z očí. A omezený počet jevil jasné příznaky onemocnění ledvin a plic.

Během víkendu přišlo dalších deset nemocných.

Do nedělního večera šest pacientů zemřelo.

Zoufalý doktor Kibrít zavolal do oblastní nemocnice v Dumě. Dva lékaři mu položili stejné otázky, jaké sám kladl pacientům, ale poradit mu nedokázali, a podstata epidemie, která zachvátila městečko Al Qutajfa, zůstávala záhadou. Doktor Kibrít, který se specializoval na infekční choroby, provedl řadu testů na choleru, malárii a střevní úplavici. Ze všeho nejvíc potřeboval zemřelé pitvat, ale vzhledem k tomu, že v okruhu padesáti kilometrů nebyl k dispozici kvalifikovaný patolog, musel spoléhat sám na sebe. Osmnáct hodin denně přecházel od jednoho lůžka k druhému, nařizoval základní krevní testy a vyptával se pacientů, co jedli, s kým se stýkali a jak dodržovali hygienu. Za nocí ve světle svíček – dodávky elektřiny byly stále velmi nespolehlivé – listoval odbornými publikacemi o nakažlivých nemocech. Hledal souvislosti a snažil se zmapovat, co se ve vesnici stalo, zatímco obětavý personál střediska dělal, co bylo v jeho silách, aby ulevil nešťastníkům a utěšil příbuzné těch, kteří boj s neznámou chorobou již prohráli.

Během týdne, který následoval po prvních úmrtích, navštívilo zdravotní středisko dalších dvanáct nemocných s podobnými symptomy. Z rozhovorů s nimi se doktor Kibrít dozvěděl o jiných nakažených, mužích, ženách a dětech, kteří odmítli vyhledat lékařskou péči. Docela je chápal. Středisko v Aadře zřídila a spravovala vláda, a proto se mezi obyvateli netěšilo valné důvěře. V oblasti postižené bezuzdným

násilím a etnickými čistkami neměli lidé daleko k podezření, že náhle propuknuvší epidemie je pouze dalším prostředkem teroru, zbraní, s jejíž pomocí chce jeden kmen zlikvidovat druhý. Doktora Kibríta nejednou napadlo, že před sebou vidí důsledky nasazení chemické nebo bakteriologické zbraně – už proto, že zdravotní střediska v zemi byla upozorněna, aby si takových náznaků všímala. Kombinace příznaků však neodpovídaly žádnému z typických profilů, které se měly sledovat.

Standardně vybavená laboratoř střediska poskytla řadu výsledků: aplastická anémie, nízký obsah krevních destiček a červených krvinek, vše v korelaci se strmým poklesem krevního tlaku. Ovšem v kombinaci s klinickými nálezy přispívala laboratorní data u uštvaného lékaře bohužel pouze k rostoucímu zmatku, nervozitě a obavám. Stejně utahaným technikům a ošetřovatelkám, jejichž pracovní nasazení hraničilo s hrdinstvím, se s nemožností určit diagnózu nesvěřil, a situace se každým dnem zhoršovala. Přicházeli další pacienti, jejich předchůdci umírali, a laboratorní testy přinášely vzájemně si protiřečící výsledky.

Koncem druhého týdne epidemie dorazil z Bejrútu mladý technik, aby opravil jediný rentgenový přístroj, jímž bylo středisko vybaveno. Vyčerpaný doktor Kibrít povolil stavidla nahromaděné frustrace a nad nesčetnými šálky sladkého čaje se svěřoval mladíkovi, který zdvořile naslouchal.

Mladý technik získal odbornou kvalifikaci v oblasti lékařské fyziky, měl z ní dokonce doktorát, a živil se kalibrací a opravami přístrojů, které buď obsahovaly radionuklidy, nebo vydávaly ionizující záření. V této části světa takových zařízení moc nebylo a rozhodně nepatřila k nejmodernějším, o radioterapii s modulací intenzity nebo o ionizačních

zobrazovacích technikách si místní lékaři mohli jen nechat zdát. Nicméně i to málo stačilo vzdělaného muže zaměstnat, zejména když měl na starosti celou Sýrii, Libanon a velkou část Jordánska.

Po dvou hodinách se zdrcený doktor Kibrít vrátil k pacientům a opustil mladého fyzika nadopovaného kofeinem a také hluboce zamyšleného. Na základě lékařova vyprávění dospěl k závěru, který si však nechal pro sebe, že popsané symptomy celkem odpovídají nemoci z ozáření. S probuzeným zájmem se pustil do vlastního pátrání po příčinách epidemie, která očividně postihla velmi omezenou oblast. Stačil rozhovor s jediným nemocným, aby si udělal jasno.

Tehdy již účinky kofeinu vyprchávaly, o to intenzivněji ovšem mladý fyzik přemýšlel. V kartotéce si vyžádal – a se souhlasem doktora Kibríta také obdržel – seznam adres všech pacientů postižených epidemií. Uchýlil se s ním do tichého prázdného pokoje, otevřel přenosný počítač a zanesl adresy do mapy. Vzniklá koláž červených teček jen posílila původní domněnku. Spěšně opravil rentgenový přístroj – stačilo vyměnit vadnou elektronku – a rozloučil se s utahanými pracovníky zdravotního střediska, jimž popřál hodně štěstí.

Pak nasedl do rozhrkaného automobilu, odjel osm kilometrů na sever do městečka Al Qutajfa a zamířil k místu největší koncentrace červených teček na počítačové mapě. Na jižním konci silnice číslo sedm, kde šterková krajnice přecházela v prach, našel shluk malých zemědělských usedlostí. Sjel ze silnice, zaklepal na dveře prvního domku a představil se jako zaměstnanec zdravotního střediska, jenž dostal za úkol vrátit pozůstalým osobní majetek nedávno zemřelého příbuzného. Taktně a s úctou rozmlouval s vyděšenou stařeňou, která vyjádřila svůj vděk, že se alespoň někdo oficiálně

zajímá o morovou ránu, která obec postihla. O troje dveře dál vypil mladý fyzik druhý šálek čaje, a když podrobil logické analýze, co se od místních obyvatel dozvěděl, usoudil, že se blíží k epicentru nákazy.

Našel je nedaleko čtvrtého domku – pokud tak lze nazvat pětáctýřicet čtverečních metrů ohraničených zpuchřelými trámy a prkny a zakrytých střechou z vlnitého plechu. Stavení bylo zcela opuštěné, což fyzik pokládal za nejlepší řešení. Špičkou boty strčil do dveří. Špinavé nádoby v dřezu a šaty poházené na podlaze svědčily o spěšném odchodu. Mladík držel v ruce nevelké pouzdro, které neobsahovalo brýle ani toaletní potřeby, nýbrž velmi citlivý a přesný dozimetr, jaký již použil u lůžka nemocného v Aadře. Začal v kuchyni a hned naměřil značně vysokou radiaci. Zalitoval, že si nevzal ochranný oděv.

Prohlídka zbývajících částí domku však přesvědčivé výsledky nepřinesla, a tak fyzik vyšel ven. Na stezce za domem se přístroj opět rozběsnil, zejména u nehlubokého odvodňovacího příkopu, který z pozemku odváděl dešťovou vodu. Mladík se rozhlédl a o kus dál spatřil hromady starého železa – automobily a nejrůznější stroje v rozmanitých stádiích rozkladu. Podezření se prohloubilo. Dozimetr zavedl fyzika do dílny a jejími zadními dveřmi zase ven do svěžího dopoledního vzduchu, který sem přinášel čerstvý vítr od libanonských hor a údolí Bekáa. O zadní stěnu chatrče se opíral starý trakař a ve stínu vysoké akácie fyzik konečně spatřil, co hledal.

Něco podobného celou dobu očekával. Pokud zaváhal, pak jen velmi krátce.

Fyzik, který se mimochodem jmenoval Moses, tedy Mojžíš, okamžitě věděl, co musí udělat.

JEDNA

O DVACET MĚSÍCŮ POZDĚJI

Uprostřed sluncem spalovaného ostrova Malta se majestátně tyčí starobylé město Mdina. Stojí na nejvyšším pahorku ostrova, jehož svahům dominuje svými klenutými baštami. Nezabírá větší plochu než jeden čtvereční kilometr, ovšem paláce a úzké uličky středověké metropole odolaly zkouškám tisícovek horkých let, desítek válečných tažení a v poslední době také každoročním náporům milionů turistů. Z těchto důvodů je Mdina místem, které neustále potřebuje stavební opravy.

Nejžádanější jsou šikovní zedníci a kameníci.

Odpoledne se chýlilo k večeru a západní obzor pozlatila oranžová obloha. Osamělý zedník naposled uhladil maltu u paty zděného oblouku nedaleko ženského kláštera svatého Benedikta. Oprava prosté dekorativní fasády, která nenese žádnou zátěž, se v těchto místech odehrávala se železnou pravidelností snad tisíc let. A zatímco cementová malta představovala určitý pokrok oproti blátu používanému řemeslníky v minulých staletích, kladivo a dláto, jímž zedník uhla-

zoval plochy a zarovnával hrany, se za celé věky nezměnily, když pomineme pogumované rukojeti a ostří ze slinutého karbidu. Kameníci v jiných městech ostrova dávali přednost moderním nástrojům poháněným stlačeným vzduchem, ale ve Starém Městě neměli takový pokrok v oblibě. Práce v někdejší metropoli Maltý, spravované následníky dávných rytířů a šlechticů, zadalo ministerstvo turistiky, kultury a ochrany životního prostředí, které si potrpělo na zachování původní podoby. Podivným řízením osudu patřila skutečnost, že onen řemeslník nebyl rodilý Malťan, k odvěké tradici. Ostrov po staletí sloužil jako geografická křižovatka námořních cest mezi Evropou, Afrikou a Středním východem, a proto naprostou většinu staveb, jež prošly zkouškou času, postavili kočující zedníci a kameníci.

Muž poodstoupil a s dlátem a mokrým hadrem v mozolnaté ruce se zahleděl na své dílo. Po desetihodinové směně měl tělo pokryté šedou krustou usazeného prachu – s výjimkou jiskřivých šedých očí a uzounkých stužek na tvářích a krku, kde stékající čůrky potu omyly kůži. Naštěstí začínal únor a vrcholící středomořská zima přinášela alespoň částečnou úlevu před neodmyslitelnou a všudypřítomnou sluneční výhní. I tak se zdálo, že si s prodlužujícími se stíny město vydechlo úlevou.

Zedník porovnal sloup, jehož opravu dokončil, s druhým, který se zvedal čtyři metry daleko. Povedlo se, usoudil. Vrubby a hrany přesně seděly a barevný odstín v rozumné míře odpovídal originálu. Ovšem vrásky způsobené stářím – eroze povrchu kamene, drobné pukliny ve zvětrávající maltě, hrany otlučené nárazy ručních vozíků a skvrny po rozlitém vínu – nemohl napodobit ani ten nejzručnější řemeslník. Ty se objeví až časem.